

✧ ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ ✧

Τ' ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ
~~~~~

ΑΒΛΕΠΩ εἰς
τὴν φωτογρα-
φίαν καὶ τὰ
φαντάζομαι κι-
ροῦμεθα. Μία
νέα πλῆσις, μὲ
ὄλην τὴν ἀγνό-
τητα τῆς ἀ-
γνοίας μὲ ὄλην
τὴν ἀφροσι-

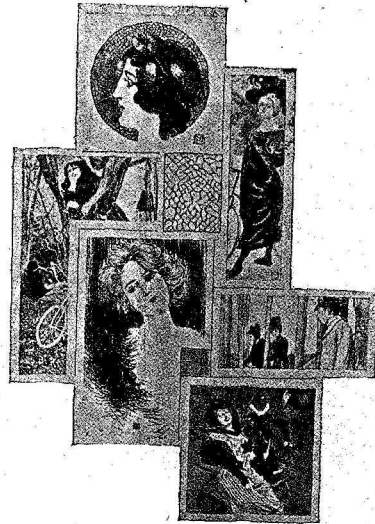
σίαν ἥς θεϊκῆς γαλήνης. Τὸ ἐν ἑλθὼν κατό-
πιν τοῦ ἄλλον, ὡς μία ἀδιάσπαστος ἄλυσος
σιοργῆς καὶ ἀγάπης, δύο κλάδοι νεογέννητοι
τοῦ αὐτοῦ κορμοῦ διανοιγόμενοι ἡμέρα εἰς ἡμέ-
ραν τὴν αἰθρίαν, μὲ ἕνα ἀνῶον γέλωτα τὸ
μυγαλείτερον—αὐτὸ ποῦ καὶ ἡξεύρει περισσό-
τερον ἀπὸ τὴν ζωὴν—μὲ ἕνα ἀόριστον φό-
βον καὶ ἀμφιβόλῃαν τὸ ἄλλο, τὸ ῥήριον. Αἱ

Τ' ἀδελφάκια

δύο ἐναλλαγὰ τῆς ζωῆς! Ἡ Εὐθυμία καὶ ἡ
Σκέψις. Ὡ, αἰτιά, δὲν ἔχουν ἡλικίαν, δὲν ἔχουν
πατρίδα, δὲν ἔχουν τέλος. Εἶνε αἰώνιοι καὶ ἀθά-
νατοι. Καὶ τὰ δύο ἀδελφάκια συνηνωμένα ἐκδη-
λώνουν τῆς φύσεως τὰς δύο παρικοδινάμους μορ-
φάς, αἱ ὁποῖαι δυναστεύουν τοῦ Κόσμου.

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

«Ἀνέκδοτα» Παράσχου.

τὴν δόνησιν ἰσχυ-
ρὰ ἐμπνεύσεως,
μία ἡχώ ἀπογε-
μακρυσμένης
μωγῆς, εἰς κρα-
δασιος παιᾶνος
διακόπτει τὴν
σιγηλὴν μονο-
τονίαν τῆς Ἑλλ.

ποιήσεως Ὁ Ἀχιλλεὺς Παράσχος, ὁ μόνος Ἑλ-
λην, ὁ ὑπὲρ τοὺς Σολωμοὺς καὶ Νεοσωλομικοὺς
καὶ ὑπὲρ πάντα ἄλλον Ἕλληνα ποιητὴν συγκα-
νῆδας καὶ ἡλεκτρίδας τὸ Γένος, ὁ αἰδοθανθεὶς
τὴν ποίησιν καὶ ἐξωτερικεύσας αὐτὴν μὲ σφρι-
γος τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν σήμερον ὅλοι συλλή-
βδην οἱ μαλλιαροὶ, δὸν καὶ ἂν τοὺς στίφη κά-
νεις, ὁ Παράσχος, νικήσας τὸν τάφον ἐπανέ-
ρχεται ζῶν εἰς τοὺς δύο πολυσελίδους τόμους,
εἰς οὓς εὐλαδῶς ἡ χήρα αὐτοῦ συνέλεξεν πάν-
τα τὰ μετὰ τὸν θάνατον εὐρεθέντα ἀνέκδοτα καὶ
ὅσα ἄλλα δὲν ὑπῆρχον εἰς τοὺς προεκδεδομέ-
νους τρεῖς τόμους. Ὁ Παράσχος ἔχει πρὸ πολ-
λοῦ κριθῇ ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν συνειδήσιν, ὥστε
νέα κρίσις ἦδη τῶν ἔργων του θά ἦτο τι πα-
ρέλκον. Ὅ, τι προέπει νὰ εἴπῃ τις τώρα εἶνε ὅτι
ἂν καὶ παρῇ δεκαετία ἀπὸ τοῦ θανάτου, ἐκ-
τοτε δ' ἀνεφάνη ὁμοῦς σπιθαμμάτων ποιητικῶν,
ὁ Παράσχος φαίνεται τώρα ἄκομμι, ὑψηλότερος
ἀπ' ὅ, τι ἦτο, καὶ ἡ μορφὴ του, ἡ ἀρενωπιὴ καὶ

σπινθηροβόλος, ύψοῦται ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου τῶν Ἑλλ. καρδιῶν, εἰς ἃς μάτην ἔρπονιν διὰ τὰ φθάσουν οἱ ἀκαταλόγηστοι τῆς Μιγάντας ψευδοῦ-μνηταί. Καὶ τὸ σεμνότερον διὰ τῆς ἐκδόσεως τῶν Ἀνεκδότων του ἐτελέσθη μνημόσυνον ἐπὶ τῇ δεκάτῃ ἐπετηρίδι τοῦ θανάτου του, μνημό-συνον εἰς τὸ ὁποῖον πρωτοστάτει ἡ σύντροφος τοῦ βίου του, σύντροφος καὶ μετὰ θάνατον, ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχουν διὰ τῆς Ψυχῆς ἐκα-τομμύρια Ἑλλήνων.

Ἡ Ἐρωτευμένη Φύσις.

Ποῦ δόφῃ ἡ Δημιουργία νὰ πλάσῃ ἄρρενα τὸν ἥλιον καὶ γυναῖκα τὴν Γῆν; Ὁ ἥλιος, ἡ ζῶν καὶ τὸ φῶς ἔχει ὅλην τὴν ἀμετάβλητον ἀρ-ρενωπότητα τοῦ Κυρίαρχου. Ἡ Γῆ, ἔχει ὅλην τὴν ἡδυπάθειαν ἀλλὰ καὶ τὴν κόπωσην τῆς γυναι-κός; τῆς διψώσης τοῦ ἰσχυροῦ τὸ κάλλος.

Ὁ καλλιτέχνης ἐφαντάσθη ἐν φίλημά των. Τί δύσκολον νὰ παραστήσῃ τις φίλημα ἐνδὸς ἥλιου καὶ μιᾶς Γῆς! Πρέπει νὰ ὑψωθῇ τις ὑπὲρ τὴν Γῆν τὴν γηραιάν καὶ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Ἀκτινοβολοῦντος Θεοῦ διὰ νὰ συνδυάσῃ τὸ ὄνειρόν μετὰ τὴν πραγματικότητα. Καὶ ὁ ἥλιος ὁ ξανθοπλόκαμος, τοῦ ὁποῖου οἱ βόστρυχοι ἐξυ-φαίνονται εἰς ἀκτῖνας χανομένας εἰς τὸ ἄπει-ρον, ὁ Φοῖβος μετὰ τοὺς πυρίπνοας Φαέθοντας, διφρηλατεῖ καὶ εἰς ἐν πέρασμά του τὸν ἐναγ-καλίζεται ἡ αἰωνία ἐρωμένη του ἡ Γῆ, καὶ ἐνοῦν-ται τὰ χεῖλη των εἰς ἐν ρωμαλέον φίλημα, φι-λημα ζωῆς καὶ ἀθανασίας.

Ἡ Γῆ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ζήσῃ ἀνεὺ τοῦ ἥλιου καὶ ἐπατεῖ, λαχταρᾷ τὸ φίλημα του. Ποία ἀντί-

θεσις εἰς τὰς δύο μορφὰς των! Ἐκεῖνος, ἀλκι-μος Ἀπολλώνιος νεανίας· αὐτὴ, κουρασμένη ἀφ' οὗ ἔχει τόσας ἁμαρτίας, ἀφ' οὗ βαστάζῃ τόσους καὶ τόσους ἀνθρώπους! Καὶ ἐνῶ με προτεταμένους βραχίονας ἠνιοχεῖ καὶ με στιβαροὺς πόδας, ὡς ἄλλος Φαρνέσιος ταῦρος, σπεύδει εἰς τὸν φωτει-νὸν δρόμον του, ἡ Γῆ, ἡμιεξηπλωμένη ἐπὶ τῆς σφαίρας της, ἀκόρεστος, δὲν ἀποδσπᾷ τὰ χεῖλη καὶ εἰς τὴν στιγμήν αὐτὴν τῆς ἐνώσεως ἀπετύ-πωσεν ὁ Ἀριστεὺς τὸν βαθὺν συμβολισμόν του. Ποία ἀνατομικὴ δύναμις γραμμῶν, ποία ἐλευθε-ρία ιδέας, πόσον σοφὴ ἡ τοποθέτησις τῶν ὁω-μάτων.

Εἶνε πῖναξ ἐξοχος, θὰ εἶνε εὐτυχὴς δ' ἐκεῖνος ὁ ὁμογενὴς ὅστις θὰ σπεύσῃ ν' ἀναβῇ εἰς τὸν καλλιτέχνην νὰ ἐργασθῇ εἰς μέγα μέγεθος τὴν εἰκόνα, διὰ νὰ στολίσῃ ἐν τοιχογραφίᾳ τὴν εἰσο-δὸν τοῦ μεγάρου του.

Νέα ποιήτρια

Εἰς τοὺς ἀναγνώστας της ἡ «Πινακοθήκη» ἐμφανίζει διὰ τοῦ ἀνα χεῖρας φύλλου νέαν ποιήτριαν, τὴν δεκαοκταετίδα δεσποινίδα Εἰ-ρήνην Μεγαπάνου. Ἡ νέα ποιήτρια εὐθύς ἐξ ἀρχῆς προκαλεῖ τὴν προσοχὴν, ὅχι μόνον διὰ τὴν ἐμπνευσίν ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καινοτομίαν καὶ τὴν τόλμην μεθ' ἧς χειραφετεῖται ἀπὸ τὰ δε-σμά τοῦ μονοτόνου μέτρου, θυσιάζουσα αὐτὸ εἰς τὴν ιδέαν τοῦ στίχου. Ἡ δεσποινὶς Μεγαπάνου ἐξελέγη ὑπὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν ἀρχαίων δρα-μάτων, ὅπως ὑποκριθῇ τὴν Ἀντιγόνην, κατὰ τὴν δοθησομένην πρὸς τιμὴν τῶν ἀντιπροσώ-

πων τοῦ Διεθνoῦς Ἀρχαιολογικοῦ Συνεδρίου παράστασιν.

Τέχνη καὶ ἠθική.

Εὐὼ μόλις ἤρξατο μία χειραφέτησις τῆς γυναικός, μετὰ τὸν κοινωνικὸν βίον, καὶ εἰς τὴν καλλιτεχνικὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν εἰδομεν εὐτόλμως συναγωνιζομένην πρὸς τὴν ἀνδρικήν δεξιότητα, αἰθνης ἐν ἐγγραφον ἐξετινάχθη ὑπὸ τῶν καθηγητῶν τῆς Καλλ. σχολῆς τοῦ Πολυτεχνείου καὶ προεκάλεσε πολὺν θόρυβον.

Οἱ καθηγηταὶ ἐζήτησαν ὅπως ἀπαγορευθῇ νὰ φοιτοῦν μαθήτριάς εἰς τὴν Καλλ. σχολήν. Καὶ ἐπιτρέπεται μὲν — ἰσχυρίζονται οἱ κ. κ. καθηγηταὶ — ἡ φοίτησις μαθητῶν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλ' ἐκεῖ ἐνεργεῖ ὁ νοῦς μόνον καὶ ἡ σκέψις, ἐνὼ εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον ἐπενεργοῦν καὶ αἱ αἰσθήσεις διὰ θαυμάτων ἀσέμνων μὲν, ἀπαιτήτων ὁμῶς διὰ τὴν Σχολήν. Οἱ κ. κ. καθηγηταὶ λέγουσιν ὅτι καὶ ἐν Εὐρώπῃ ἀπεκλείσθησαν μαθήτριάς (;

Οὕτως ἀνεκινήθη πάλιν τὸ ζήτημα τῆς ἠθικῆς ἐν σχέσει πρὸς τὴν τέχνην καὶ ἔχομεν τὴν πρώτην ἐπίσημον διαμαρτυρίαν καλλιτεχνῶν. Ἀλλ' ἡ διαμαρτυρία τῶν αὐτῶν εἶνε μία ἀρνησις τῆς τέχνης, ἀπορεῖ δέ τις πῶς ἀνθρωποὶ καλλιτεχνικῶς μορφωμένοι ἀγνοοῦν ὅτι ἡ τέχνη εἶνε ἀνωτέρα τῆς ἠθικῆς, ὅτι εἶνε ἀδύνατος ἡ σπουδὴ τῆς τέχνης ἀνευ τοῦ γυμνοῦ, ὅτι ἐπὶ τέλους αἱ γυναῖκες δὲν εἶνε νευρόσπαστα μόνον τοῦ συρμοῦ, ἀλλὰ δύνανται νὰ συναγωνισθῶν πρὸς τοὺς ἄνδρας καὶ ἐν τῇ τέχνῃ. Καὶ ἐὰν μὲν περιωρίζοντο εἰς ἀπλήν εὐχὴν ὅπως ἐν χοροῖς αἰθοῦσιν ἐργάζονται κατὰ τὰς ὥρας τοῦ γυμνοῦ μοδέλου αἱ μαθήτριάς — ἀν καὶ γνωρίζομεν πολὺ καλὰ ὅτι αἱ μαθήτριάς αὗται εἶνε ὑπερόχου ἠθικῆς, χωριστὰ ἀπὸ τοὺς μαθητάς, θὰ ἦτο ἡ αἰτιολογία τῶν ἀξία προσδοχῆς τινος. Ἀλλ' ἡ ἀπαίτησις τῶν ὅπως «ἀπαγορευθῇ» ἡ φοίτησις τῶν μαθητῶν εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον, ἦτο τερατώδης, ἀντικαλλιτεχνικὴ, παράλογος. Καὶ δικαίως ἀπερρίφθη ὑπὸ τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ μετὰ πολλῶν ἐπαίνων. Ἐφάντασθησαν σκάνδαλα καὶ προεχειρίσαν ἑαυτοὺς ἱεροκήρυκας, λησμονοῦντες ὅτι ἡ τέχνη εἶνε ἡ ὑπὲρ πάσας τὰς ἐνασχολήσεις τοῦ ἀνθρώπου ἐλευθεροτέρα, ἀλλ' ἐν ταυτὶ καὶ δευνοτέρα. Τί καλὰ ποῦ δὲν ἐζήτησαν οἱ κ. κ. καθηγηταὶ ὀλίγα φύλλα σικκῆς καὶ διὰ τὰ ἀρχαῖα ἀγάλματα.

Ἐν μνημόσυνον.

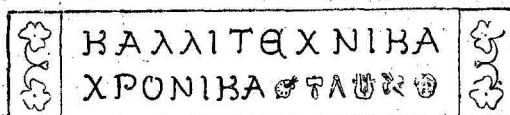
Ἄνδρες φιλοπάτριδες καὶ — τὸ σπουδαιότερον — ἐπαναστάται τοῦ 1862 ἔλαβον τὴν πρωτοβουλίαν ἐνὸς μνημοσύνου ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τῶν πρώτων Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος. Ἐπειτα ἀπὸ 47 ἐτῶν ἀδικαιολόγητον σιγήν, αἱ Ἀθῆναι ἐνθυμοῦνται μίαν ἱερὰν ὑποχρέωσιν πρὸς τὸν Ὀ-

θωνα, ὅστις ὅσα ἐλαττώματα καὶ ἂν θέλουν νὰ τοῦ ἐπαρτίσθουν οἱ αὐστηροὶ τοῦ κριτικοῦ, ἦτο ὁμῶς ἀναμφισβητήτως Ἑλλήν τὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ἡ εὐκαιρία τῆς τελέσεως τοῦ σεμνοῦ μνημοσύνου ἀνακαλεῖ καὶ μίαν ἄλλην ὑποχρέωσιν ἣν ἔχει τὸ Πανελλήνιον, ὅχι ὅπως ἐξυψώσῃ τὸ ἔργον του — τοῦτο θὰ τὸ πράξῃ ἡ Ἱστορία — ἀλλ' ἵνα ἐξαιμενίσῃ τὴν ἐξόριστον οὐκίαν του. Ἐννοοῦμεν τὴν ἰδρυσιν ἀνδριάντος. Εἶνε καιρὸς πλέον ἢ Εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ Μετάνοια ἀδελφωμένοι, νὰ ἀπομαρμαρῶσουν τὴν εὐγενῆ ἐκείνην φυσιογνωμίαν, τὸν πατριώτην βασιλέα, ὅστις ἐλάτρευσε τὴν Ἑλλάδα ὑπὲρ τοὺς Ἕλληνας καὶ ὅστις ὡς μόνον σάβανον ἠθέλησε τὴν φουστανέλλαν, τὸ ἐνδυμα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐξεπροσώπει τοὺς ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγῶνας τῶν πατέρων μας καὶ τὸ ἴποῖον ἤρχισε ραγδαίως νὰ ὑποχωρῇ εἰς τὴν φραγκικὴν ραδιγκόταν καὶ τὸ σλαβικὸν καλπάκι.

Πρέπει, πρέπει ταχέως νὰ ἐγερθῇ ἀνδριάς εἰς τὸν Ὀθῶνα. Τὸ ζητεῖ ἡ ἐθνικὴ ψυχὴ, τὸ θέλει ἡ ἐθνικὴ συνειδήσις. Μία πρωτοβουλία ἀρκεῖ, εἴμεθα δὲ βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ λείψῃ ὁ ἔρως ἀπὸ τοῦ Ἀγωτάτου ἀρχοντος μέχρι τοῦ ἐσχάτου βιοπαλαιστοῦ.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἐκθεσις βυζαντινῆς τέχνης. — Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς 9ης ἐκατονταετηρίδος ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς παρὰ τὴν Ρώμην ἐλληνορθόμου μονῆς τῆς Κρυπτοθήνης, δ' οργανοῦται μεγάλη ἐκθεσις Ἱταλοβυζαντινῆς Τέχνης, εἰς τὰς αἰθούσας τοῦ καλλ. φρουρίου Della Robere, ἧτις θ' ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1905 καὶ θὰ διαρκέσῃ μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους. Τὴν ἐκθεσιν ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν πρεσβυσίαν τοῦ ὁ ὑπουργὸς κ. Orlandi.

★

Ἐκθεσις Λιγνῆς. — Εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς διοργανουμένης ἐν Λιγνῇ διεθνoῦς ἐκθέσεως ἐδήλωσαν ἤδη ὅτι θὰ μετασχωσιν ἡ Γερμανία, τὸ Βέλγιον, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Γαλλία, ἡ Ἀγγλία, ἡ Ὁλλανδία, ἡ Ἱταλία, ἡ Νορβηγία, ἡ Ρωσία, ἡ Σουηδία, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι. Καὶ ἐρωτῶσιν αἱ Βαλκικαὶ ἐφημερίδες: Διατί τάχα ἡ Ἑλλάς, ἡ Πορτογαλλία καὶ ἡ Ρουμανία δὲν ἐδήλωσαν ἂν θὰ λάβουν μέρος;

★

Νέα ἔργα. — Ὁ κ. Ἰακωβίδης ἐξακολουθεῖ ἀσχολούμενος εἰς τὰς κατὰ παραγγελίαν προσωπογραφίας, μάτην δὲ ἀναμένουν οἱ φιλότεχνοι νὰ ἴδουν νέον ἔργον συνθέσεως πρωτοτύπου τοῦ δυνατοῦ χρωστικῆς του. Ἦδη ἐπεράτωσε τὴν προσωπογραφίαν τοῦ μακαρίτου Δημ. Βουγιούκα.

— Ὁ κ. Μποκασιάνης ἐπεράτωσεν ἐν Κερκύρᾳ, ἐνθα παρεθέρισε, τρία ὠραιότατα τοπεῖα, ἧτοι σκιεροὺς κορμούς με μίαν περίτεχνον ἀλλὰ καὶ φυσικὴν ἐπεξεργασίαν ποιητικωτάτου φιλώματος, μίαν κυπαρισσόφυτον ἀποψὶν τοῦ Ἀγγλικοῦ νεκροταφείου καὶ μίαν δύσιν ἡλίου, ἅμα δὲ καὶ τρεῖς θαλασσογραφίας, εἰλημμένας ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὧν ὑπερέχει μία ἐν πλήρει